

Prelato laiškas (2012 m. birželis)

Monsinjoras Javier Echevarría savo laiške apžvelgia birželio mėnesio liturgines šventes. Jis siūlo, kad jos taptų progomis dar labiau pamilti Jėzų ir dar daugiau su Juo bendrauti.

2012-07-13

Mylimiausieji: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus!

Visai neseniai šventėme Sekmines.
Ruošėmės joms gilioje vienybėje su
Marija, Jėzaus Motina [1], laukdami,

kol Šv. Dvasia ir vėl nužengs į mūsų sielas. Netrukus po to prasidėjo eilinis liturginis laikas, o tai ir yra mūsų žemiškos kelionės atspindys. Dieviškasis Parakletas, kurį nuo Tėvo atsiuntė Kristus, mus užtikrintai veda trokštamo tikslo link: amžinojo gyvenimo su Dievu dalyvaujant Jo begalinėje laimėje. Mūsų Tėvas sakydavo, kad Opus Dei jos nariams yra Dangaus atspindys ir mus ragindavo eiti juo kasdien su džiaugsminga ištikimybe, net ir tada, kai labai sunku.

Kad gyvenimo verpetuose nepamirštume šio mūsų laukiančio laimingo likimo, liturgija mus kviečia švęsti ir galvoti apie Švč. Trejybės šventę. Vieno Triasmenio Dievo dėka pasieksime mūsų egzistencijos tikslą. Pasiruoškime šiai šventei kiek įmanoma geriau. Šv. Josemaría, sekdamas senu Bažnyčios papročiu patarė, kad tris dienas Opus Dei centruose būtų meldžiamasi Trisagio

Angelico malda. Ši malda padeda mums kartu su angelais ir palaimintomis sielomis giliai šlovinti ir garbinti vieną Dievą trijuose asmenyse. Tie, kurie meldavomės šią maldą su mūsų Tėvu, matėme, su koku džiaugsmu jis šlovindavo tris Dieviškuosius Asmenis.

Tibi laus, Tibi glória, Tibi gratiárum áctio in sæcula sempitérna, o Beáta Trínitas! Taip ir vėl kreipiamės į Dievą per šį tridienį ir skiriame savo maldą Tėvui, Sūnui ir Šv. Dvasiai. *Tau garbė, tau šlovė, tau dėkojame per amžius, o Švenčiausioji Trejybė!* Kartodami *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus exercítuum,* prisijungiamo prie Dangaus giesmės. Pilnas yra dangus ir žemė Tavo garbės.

Labai reikšminga tai, kad pradedant eilinį liturginį laiką, Bažnyčia mus kviečia kelti širdį, balsą ir žvilgsnį į Švč. Trejybę. Tai turėtų būti visų

šioje Žemėje gyvenančių vyrų ir moterų tikslas, nes būtent tam ir esame sukurti: kad pažintume ir mylėtume Dievą dabar bei šlovintume Jį Amžinybėje. Visos ir visi turime apie tai priminti ir kitiems. Pamoksle „Šventumo link“ šv. Josemaría nurodė kelią tikslui pasiekti. Iš pradžių jis kalbėjo apie tai, kad kiekvieno krikščionies kelionė prasideda nuo pasitikėjimo kupino bendravimo su Švč. Mergele Marija, kuri visada veda pas Jėzų, ir mokė keliauti su Kristumi visomis aplinkybėmis iki galutinio susitapatinimo su Juo ant Kryžiaus.

„Taigi mūsų širdis turi skirti ir garbinti kiekvieną dieviškąjį Asmenį, –rašė mūsų steigėjas. Taip siela atranda antgamtinį gyvenimą, kaip kad Dievo sukurta būtybė pamažu atranda pasaulį. Bendraudama su Tėvu, Sūnumi ir Šventąja Dvasia“ [2].

Visi galime eiti šiuo keliu vienybės su Dievu link, tarsi numatydami galutinį susijungimą su Juo Danguje. Galime daryti tai visose situacijose, neįprastose ir įprastose, suteikdami antgamtiškumo ir taip visame kame ieškodami Viešpaties. Kalbėdamas apie šį ėjimą šventumo link, šv. Chosemarija paaiškina: „**Kalbu ne apie kokias nors nepaprastas aplinkybes. Tai yra arba galėtų būti kasdienės mūsų sielos patirtys: neapsakoma meilė, kuri mus moko kentėti ir gyventi kukliai, beveik nepastebimai, nes Dievas mums teikia Išminties. Kokia palaima, kokia ramybė apima, kai randame siaurą kelią į gyvenimą!**“ (Mt 7, 14) [3].

Kelias aiškus: *per crucem ad lucem!* Kai ištikimai atsiliepiame į malonę, vienybė su Kristumi mus veda į Švč. Trejybės glėbį. Ta malonė labiausiai mums ateina per sakramentus, ypač per Išpažintį ir Eucharistiją. „**Koks**

***geras yra Viešpats, kad paliko
Bažnyčiai savo sakramentus! Juk
tai atsakas į visas reikmes.
Garbink juos ir išlik Viešpačiui bei
Bažnyčiai be galo dėkingas.***“ [4]

Kasdien dėkokime Dangui už tai, kad bendravimui su Dievu pagerinti galime naudotis šiomis priemonėmis. Tai Žodžio Įsikūnijimo žymės, - taip jas vadino šv. Josemaría [5], kai kvietė mus glaustis arčiau jų.

Galvodamas apie artėjančią Kristaus Kūno ir Kraujo šventę, kurią švęsime birželio 7 d., ketvirtadienį, arba sekmadienį, priklausomai liturginių nurodymų skirtingose šalyse, trumpai noriu pakalbėti apie visą dieviškąją pagalbą talpinantį Švenčiausiąjį Altoriaus Sakramentą, kuris šioje žemiškoje kelionėje mums yra kaip viatikas. Apie tai kalba ir Mišių sekvencija: *Ecce panis angelórum, / factus cibus viatórum: / vere panis filiórum, / non mitténdus*

cánibus [6]: „tai angelų duona, kuri tapo maistu einantiems, tai tikroji sūnų duona, kurios negalima duoti šunims“. Po Mišių ji pasilieka tabernakulyje. „**Jėzus šv.**

Eucharistijoje yra tikras Jo buvimo, Jo valdžios, kuri palaiko pasaulį, įrodymas mūsų sieloms. Tai jo Išganymo pažadas, kuris padės žmonių šeimai atėjus laikų pabaigai. Jis per amžius yra Dangaus namuose, apsuptas Dievo Tėvo, Dievo Sūnaus ir Dievo Šv. Dvasios: Švč. Trejybės, Vieno Dievo. Tai visas mūsų tikėjimas, kuris tampa aktu, kai tikime į Jėzų, į Jo fizinį buvimą duonos ir vyno pavidalu.“ [7]

Stenkimės garbinti Jėzų, pamaloninti Jį ateinančiomis dienomis.

Dalyvaukime Švenčiausiojo Sakramento adoracijose, Corpus Christi procesijose, kitose pamaldumo formose, kuriose asmeniškai susitinkame su

eucharistiniu Jėzumi ir trokštame Jį garbinti bei dėkoti, atgailauti už nuodėmes, kuriomis Jį įskaudinome, paguosti Jį dėl įžeidimų, kuriuos Jis gauna būdamas Švenčiausiame Sakramente. Artinkimės Jo link su pasitikėjimu, ypač jo Švč.Širdies šventės metu, birželio 15d.

Glauskimės prie Jo pervertos ant Kryžiaus širdies, tapusios begalinės Jo meilės simboliu kiekvienam iš mūsų. Tuo pačiu artėkime prie meilingosios Marijos širdies, prie šio užtikrinto kelio: *iter para tutum!*

Visas birželio mėnuo pilnas Opus Dei istorijai ypatingų švenčių: pirmųjų kunigų šventimai 1944 m. birželio 25 d., mūsų Tėvo atvykimas į Romą 1946 m. birželio 23 d. O štai 1950 m.

birželio 16 d. Šv. Sostas galutinai patvirtino Opus Dei ir jos normas.

Galiausiai šv.Chosemarijos iškeliavimas į Dangų 1975 m. birželio 26 d. Užtikrinu, kad mūsų steigėjas iki paskutinės savo gyvenimo dienos

norėjo ir mokėjo priklaupiti priešais tabernakulį su ypatingu atsidavimu. Tą birželio 26 d., nepaisant didelio fizinio silpnumo, grįžęs iš Castelgandolfo, jis atsiklaupė adoruodamas Eucharistiją. Ar mes irgi taip stengiamės? Ar adoracijos metu įsisąmoniname, kad adoruojame patį Kristų? Ar jaučiame poreikį pasveikinti Švč. Sakramentą įeidami ir išeidami iš bažnyčios ar koplyčios?

Švęsdami liturginę šv. Josemaríos šventę, prašykime jo užtarimo, kad augtų Opus Dei tikinčiųjų – pasauliečių ir kunigų – bei rėmėjų ir draugų troškimas šventėti ir apaštalauti. Prašykime, kad apaštalinis darbas pasklistų visur, kur mūsų reikia. Dėl to melskime Dievą, kad Jis suteiktų daugybei moterų ir vyrų malonę dosniai atsakyti į kvietimą sekti Jį iš arti ir Žemėje atverti Dievui kelius.

Man itin džiugu jums pranešti, kad esu labai patenkintas savo vizitu Bratislavoje. Pamačiau Opus Dei apaštalinį darbą mylimose Slovakijos ir Čekijos šalyse ir jaučiausi labai susivienijęs su visomis ir visais.

Mūsų maldose tam tikrą svarbią vietą užima malda už Romos Popiežių ir jo bendradarbius Bažnyčioje, malda už ganytojus – viso pasaulio vyskopus ir kunigus. Birželio 29 d. minima Šv.Petro ir Povilo diena padės mums dar labiau susitelkti savo prašymuose. Mūsų Tėvas norėjo, kad niekada šv.Petro įpėdinio nepaliktume vieno, te jis mato mūsų pagalbą.

Prieš baigdamas norėčiau pasakyti jums keletą žodžių dėl savo gimtadienio, kuris bus birželio 14 d.. Pirmiausia labai jus prašau melsti už mane: man to labai reikia!

Jau keletą mėnesių man į galvą ateina prisiminimai apie šv.

Josemaríos septyniiasdešimtmetį. Mūsų Tėvas tada prašė Dievą malonės tapti maldos žmogumi, nors jau tada jis gyveno Dieve ir jų dialogas buvo praktiškai nepertraukiamas. Šitą prašymą jis išreiškė 1972 m. sausio 8 d. aukodamas Šv. Mišias nedideliame būreliui savo dukrų: „**Štai mano maldos intencija septynerių mano metų proga: būti maldos žmogumi, nenutraukiamos maldos, visada būti pakeltomis rankomis kaip per šv. Mišias. Ir dar norėčiau, kad jūs taip pat šito trokštumėte. Taip išsaugosite gerą nuotaiką, taip būsite vaisingi.**“ [8]

Kitomis progomis į Viešpatį jis kreipdavosi dar kitokiais žodžiais. Gerai prisimenu tostą, kurį jis pasakė vienu metų pradžios proga, dar prieš gimtadienį, būdamas apsuptas savo sūnų iš Generalinės Tarybos. Jis mums pasakė: „visiems džiaugsmo, o man atgailos“ [9]. Dėl to prašau jus,

kad ne tik šio gimtadienio proga, bet ir visomis kitomis dienomis nepamirštumėte šio savo Tėvelio, melskite, kad būčiau atgailos žmogus ir mokėčiau uoliai daryti tai, ką Viešpats manęs prašo kiekvieną dieną. Atgaila ir džiaugsmas yra Šv.Dvasios veikimo vaisiai. Melskitės, kad tapčiau maldos žmogumi, ištikimu Parakleto įkvėpimams, kad gebėčiau juos įgyvendinti. Linkiu to paties ir jums, kiekvienai ir kiekvienam: būkime pamaldūs, mylėkime apsimarinimą ir atgailą, tarnavimą kitiems, nuolat apaštalaukime. Būkime tokie ir įprastinėmis, ir neįprastomis aplinkybėmis.

Taip pat prisimenu, kaip mylimiausiasis kun. Alvaro ruošėsi savo aštuoniasdešimtmečiui. Mano atmintyje giliai įstrigo padėkos, nusižeminimo ir pagalbos prašymu persmelktas tos dienos jo šv.Mišių pamokslas. Šiais žodžiais jis

kreipdavosi į Dievą ypatingomis
progomis: „*Ačiū, atsiprašau, padėk
man daugiau.*“ Stengiuosi kartoti šitai
kuo dažniau ir siūlau tą daryti ir
jums, jeigu norite. Tai suteiks jums
daug ramybės ir romumo.

Prieš du mėnesius švęsdamas savo
85-metį Benediktas XVI pasakė kai
ką, ką norėčiau pasidalinti su jumis.
Šv. Tėvas sakė: „**esu paskutiniame
savo gyvenimo etape ir nežinau,
kas manęs laukia. Tačiau žinau,
kad Dievo šviesa egzistuoja, kad Jis
prisikėlė ir kad Jo šviesa yra
stipresnė už bet kokią tamsą, kad
Jo gerumas yra didesnis už visą šio
pasaulio blogį. Šitai padeda man
užtikrintai eiti į priekį. Šitai
padeda mums keliauti pirmyn ir
šiandien iš visos širdies dėkoju
tiems, kurie savo tikėjimu nuolat
man puoselėti šitą „taip“ Dievui.**“
[10]

Ir vėl jus prašau, dėl Dievo meilės, kad palaikytumėte mane savo maldomis, prisimindami, kaip daugybę kartų šv. Chosemarija pabrėždavo, jog esame vieni kitiems reikalingi. Šie žodžiai skirti kiekvienam iš mūsų: „**Aš tikiuosi, mano vaikai, kad bet kur, kur būsite, būsite vieningi, kad kai dirbsite, būkite vieningi, kai ilsitės, būkite vieningi.**“ Prašykime Šv. Dvasią, kad ši vienybė augtų per mūsų maldą, pasiaukojimus, darbą ir poilsį, mūsų kasdienį gyvenimą, sveikatą ir ligas – visada (*semper in lætítia*)! Tikiuosi, kad birželio 14 dieną padėsite man ateiti prie Viešpaties sakant: štai aukoju tau savo dukterų ir sūnų maldas, daugelio kitų žmonių maldas.

Grįžtu prie birželio 26 d. iškilnių prašydamas to, kas dažnai išeidavo ir iš mūsų Tėvo lūpų: „**kad melstumėtės, daug melstumėtės**“. Jis stengdavosi priminti mums

Naująjį įsakymą [11], kurį taip
primygtinai perdavė Jėzus
saviesiems, kiekvienam iš mūsų.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2012 m. birželio 1 d.

[1] *Apd* 1, 14.

[2] Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*, n.
306.

[3] *Ten pat*, n. 307.

[4] Šv. Chosemarija, *Kelias*, n. 521.

[5] Šv. Chosemarija, *Pokalbiai*, n. 115.

[6] Romos mišiolas, Corpus Christi
šventė, Sekvencija *Lauda, Sion*.

[7] Šv. Chosemarija, *Kristus eina pro
šalį*, n. 153.

[8] Šv. Chosemarija, Pamokslo užrašai, 8-I-1972.

[9] Šv. Chosemarija, Metų pradžios kalba, 1-I-1974.

[10] Benediktas XVI, Iš jo 85-mečio Mišių pamokslo, 16-IV-2012.

[11] Žr. *Jn* 13, 34.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2012-m-
birzelis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2012-m-birzelis/) (2026-03-18)